

اڏول اُتم

- هري دنگ

ڪي ويجهي پي ڏور، ڪي ڏور به ويجهي سپرين (شاھ)
 اُتم انهن اعليٰ اديبن مان هڪ آهي، جن سان هن
 گهڻو مليو جهليو ناهيان، پر ان هوندي به هو منهنجي
 دل جي نزديڪ رهندو آهي. هن سان شخصي ملاقات
 نه ٿي، جھڙيون ٿيون آهن، پر قلمي دوستي پنجاهه سال
 کان به وڌيڪ پراڻي آهي. ديش جي ورهاڱي کان اڳ
 اڳي جڏهن هو حيدرآباد ۾ ڪاليج مخزن ’قلبي‘ ۾
 ايڊيٽر هو، تڏهن هن مون کي خط لکي، مون کان هن
 به ڪوتائون گهرائي، پنهنجي مخزن ۾ شايع ڪيون هن
 ورهاڱي کانپوءِ اُتم سنڌ ڇڏي هليو ويو پر مان پورا يارهين
 سال سنڌ ۾ ئي پيس. ۱۹۵۸ع ۾ مان جڏهن ڀارت ۾
 پهتس، ته اُتم خط لکي مون تي ڪم رکيو ته ڀارت
 يارهن سالن ۾ ڀارت ۾ سنڌي شاعريءَ جو جائزو وٺي
 تڏهن هو ’نئين دنيا‘ جو سمپادڪ هو ۽ مون ڏي
 سارا ڪتاب ۽ ڀارت ۾ شايع ٿيندڙ سنڌي مڪملون
 موڪلي ڏنيون ۽ مون لنڊو ليک تيار ڪري اُتم ڏي موڪلي
 جو هن ’ساهت سڳند‘ ۾ ڇپايو ۽ اُن وقت ڊسمبر ۱۹۵۸ع
 ۾ سنڌي سميلن جي موقعي تي بمبئيءَ ۾ اسان
 ۾ ملياسين.

ڀارت ۾ اچڻ کانپوءِ مون پنهنجو نئون وطن
 (گانڌيڌام - ڪڇ) کي بڻايو آهي، جو ڳوٺ سنڌ جي
 ڀارت جي هڪ ڏورانهي ڪنڊ ۾ اڏيل آهي ۽

ان کي اها ڳالهه نه وڻي؛ مون کيس لکيو ته مخزن
 ۾ هڪ ڏندو آهي - اشتهارن لاءِ ڊڪ ڊوڙ ڪرڻ ۽
 دليون کان دان وٺڻ ۾ ڪو اعتراض نه ٿيڻ کپي؛ تون
 اندو ڪرڻ نه ڄاڻين، ان ڪري تنهنجي مخزن ۽ اخبارون
 بند ٿي ويون. پر هُن کي منهنجي صلاح هرگز نه وڻي.
 ڪيتري وقت کان منهنجي دل ۾ ڪنڊو چيندو رهيو
 اهي ته ڪيرت ۽ اُتم جهڙن اعليٰ اديبن کي ساهتيه
 اڪادميءَ جو اوارڊ نه ملي سگهيو آهي، توڙي کين سوويت
 لاءِ جا اوارڊ ملي چڪا آهن. منهنجو ايماندار رايو آهي
 ته هنن ٻنهي کي ساهتيه اڪادميءَ جو اوارڊ ضرور تر
 ٿاڻ ٿهرجي. ان ڪري مون سوچيو ته مان اُتم جي لاءِ
 ادبي رسالن ۾ ڪجهه لکان. مون هُن کي لکيو ته هو
 منهنجي زندگيءَ ۾ ادبي ڪارنامن بابت، مونکي تفصيل
 ڏئي ۽ منهنجي رهبري ڪري. پر اُتم مون ڏي نُرڪ
 جواب موڪليو ته اوارڊ ۾ هُن جي ڪاٿي دلچسپي ڪانهي.
 مان سمجهان ٿو ته اُتم ۽ ڪيرت کي اوارڊ نه ملڻ هڪ
 accident يا اتفاق آهي. پر اتم جي حالت ۾ مونکي اها به
 ڄاڻ آهي ته هن سچائيءَ يا حق جو آواز ٻُوند ڪري،
 ڪيترن دوستن کي به دشمن بڻائي ڇڏيو هوندو - اڪادميءَ
 مان لاڳاپو رکندڙن ۾ هُن جا اهڙا دشمن ٿي سگهن ٿا.
 گذريل زلزلي ۾ منهنجو آديپور وارو آڪيڙو جهري پيو
 ۽ هن وقت مون وٽ ڪي به مؤجود ناهن، ان ڪري
 هيءُ ليک يادگيريءَ مان لکيو اتم. غلطين لاءِ معافي.

سان لهوچڙ گهٽ ٿيندي آهي. بس ڪن ادبي بينڪن تي ملاقات ٿي ويندي آهي. اُتم سان به منهنجون اهڙيون هجڻ مختصر ملاقاتون ٿيون آهن. پر اُتم جي لاءِ منهنجي دل ۾ اڻاهه آدر ۽ پيار آهي. سنڌي ساهتڪارن جي پهرين رٿورتيءَ ۾ (سرگواسي) گوڻند مالهي، ڪيرت ۽ اُتم جا نالا ايندا آهن. ٽنهي ڀارت ۾ سنڌي ٻولي ۽ ساهتيه جي بچاءَ، بهبوديءَ، ڦهلاءَ ۽ ترقيءَ ۾ لائني ڀارت ادا ڪيو آهي. پر مان انهن ٽنهي سنڌيءَ جي سرويچ سپاهين ۾ پهرين نمبر اُتم کي ئي ڏيان ٿو.

اُتم هڪ شخص نه، پر هڪ سنسٽا آهي. هُو هڪ مذهبي جماعت آهي. هُو هڪ ليکڪ، سمپادڪ، نقاد، پرڪاشڪ، پرچارڪ ۽ سنڌي ادب جو گهمندڙ ڦرندڙ وشوگرنت (encyclopedia) آهي. يادگيري نهايت تيز اٿس، پر سپاءَ به اهڙو ئي ٿي اٿس. ڪنهنجي خسيس غلطيءَ تي هُو درواسا رشيءَ مان هڪدم ڪاوڙجي ويندو آهي. ليڪن سندس غصي جو ڏنگ، نانگ جو موٽمار ڏنگ نه، پر ڏينپوءِ جو ڏکوئيندڙ ڏنگ هوندو آهي. پر هر حالت ۾ هُو دل جو صاف آهي. هي سنڌي ساهتيه جو هڪ مستان، ديوانو، پاڳل آهي. کيس پنهنجيءَ مستيءَ مان ڪوبه دنياوي فائدو حاصل ڪونه ٿيندو آهي. پنهنجي هڙان ۽ وڙان ڏيندو ئي رهندو آهي. پر ان ڪرڻ سان کيس اندر جو آرام ۽ سُڪون ملندو آهي.

اڳين صديءَ جي ستين ڏهاڪي ۾ هن اڪيلي سر روزاني سنڌي اخبار سنڌو سماچار/سنڌو سنسار ممبئي مان ڪڍي همال ڪري ڏيکاريو. پٺو خريد ڪرڻ، ڪمپازيٽر، پروف

ريڊر، اخبارن کي ويڙهي گراهڪن يا ورهائيندڙن وٽ پهچائڻ تنهن کان سواءِ ته مئٽر ڪنو ڪرڻ، اهي سڀ ڪم هي هڪ ئي جنوني شخص ڪندو هو. ڪيترو گهاٽو ٻوندو هوس، ان جو پتو ڪونه اٿم. سڄيون سڄيون راتيون جاڳي، هڪ جاڪوڙ ڪندو هو. ڳالهين ٻڌندو هوس ته هُن جي اتساهه اُمنگ، لڳن ۽ جفاڪشيءَ جي اڳيان دل ٿي دل ۾ لهي ڪندو هوس. خبر ناهي ته نئين دنيا مخزن هلائڻ ۾ هُن ڪيڏا ڪشالا ڪڍيا هوندا ۽ مالي نقصان سلو هوندو پر اها خبر اٿم ته هُن ڪيترن کي اتساهه ڏيئي لوڻ ليڪ پيدا ڪيا.

۱۹۹۲ کان ۱۹۹۹ تائين مان گجرات سنڌي ساهتيه اڪادمي جو چيئرمين ٿي رهيس. اُن عرصي ۾ اُتم، ڪن ڳالهين تي متپيد هئڻ جي ڪري، مون سان سخت لڙيو ۽ ڏنگ هنيائين. پر اُن هوندي به هن جي ايمانداريءَ ۽ ديانداريءَ ۾ وشواس قائم رهيو. جنهن به ڪارنامي کي هُو غلط سمجهندو آهي، ان جي هُو ڀرپور مخالفت ڪندو آهي. پر اهو هر ڀيرو ضروري ناهي ته هن جي صحيح يا غلط جو فيصلو سدائين صحيح هجي. شروع ۾ هُن سنڌي اخبار جي مخالفت ڪئي، پر پوءِ جڏهن اهو ڪاريه روبرو آيو تڏهين ته پوءِ ڦٽو ٿيو.

اُتم پنهنجي اصولن ۽ آدرشن تان ڪڏهن به نه لاهيو آهي. اهڙين ڳالهين ۾ هُو هماليه وانگر اڏول رهيو آهي. هڪ ليک ۾ هُن ٻن ساهتيڪارن تي، جيڪي سمجهايو ته مخزن هلائيندڙ به آهن، ڏندوڙيءَ هئڻ جو الزام لڳايو.